

Arrest

nr. 79 159 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 januari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd bij beslissing van 18 november 2011 ongegrond bevonden. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07/01/2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[C. T.] (R.R.: [...])

nationaliteit: Turkije

geboren te [...] op [...]

adres: [...]

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 13/03/2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet aanvaard worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [C., T.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 24/10/2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: Gezien het gebrek aan gedetailleerde diagnose en de evolutie van de eventuele aandoeningen vanaf 2009, laat het ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschrift niet toe het risico in de zin van Art. 9ter §1 te bevestigen.'

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt: "Schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht. Verzoeker deed dd.13.03.2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker lijdt namelijk aan depressieve klachten met nervositas en slaapstoornissen. Hij neemt antidepressiva en slaapmedicatie en ondervindt een belangrijke beperking om een normaal leven te leiden. Bovendien wordt hij gevolgd door een huisarts en een psychiater. Ter staving bracht verzoeker een medisch attest bij van Dr. KACMAZ Ozkan, huisarts te Gent en verschillende voorschriften van slaapmiddelen en antidepressiva. De arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken concludeerde echter uit de voorgelegde medische getuigschriften dat verzoeker geen aandoening heeft die een actueel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een actueel risico inhoudt voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is. (zie bestreden beslissing.) Het komt vreemd voor dat de arts-adviseur tot deze bevindingen komt, die tegengesteld zijn aan wat er in de medische getuigschriften wordt geattesteerd, en dat zonder verzoeker noch maar gezien, laat staan aan het lichaam onderzocht te hebben. Dat de arts-adviseur geen dergelijke conclusies kan maken, laat staan motiveren wanneer er geen onderzoek aan het lichaam gebeurd is. Dat er zich dan ook een manifeste schending voordoet van de zorgvuldigheidsplicht, iuncto de motiveringsplicht. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'. 'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de

feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43). De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De bestreden beslissing steunt op het verslag van de ambtenaar-geneesheer dat stelt:

"Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Verwijzend naar het medisch attest d.d. 04/01/2008 van Dr. KACMAZ OZKAN, huisarts te Gent blijkt dat betrokkene lijdt aan depressieve klacht met nervositas en slaapstoornissen. (...) De behandeling zou 6 maanden tot een jaar duren. (...) De prognose is goed. Familiale ondersteuning is noodzakelijk. Het dossier bevat copies van voorschriften d.d. 04/01/2008 (...) en 12/02/2009 voor Zolpidem (...) en Seroxat (...). Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene zou lijden aan depressieve klachten met nervositas en slaapstoornissen. Als complicatie vermeldt de arts ernstige depressie wat erop wijst dat betrokkene op het moment van het afleveren van het attest nog geen full-blown depressie deed; Betrokkene werd door de huisarts opgevolgd en het dossier bevat geen psychiatrisch bilan. Hospitalisatie is niet noodzakelijk. De opvolging is medicamenteus met psychische ondersteuning. De duur van de behandeling zou 6 maanden tot een jaar bedragen. Het dossier leert ons dat er tot februari 2009 nog een antidepressivum en een slaapmiddel werd voorgeschreven. Het medisch dossier laat ons niet toe de evolutie van de aandoening te beoordelen. Gezien het gebrek aan gedetailleerde diagnose (psychiatrisch bilan) en de evolutie van de eventuele aandoeningen vanaf 2009, laat het ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschrift niet toe het risico in de zin van art. 9ter te bevestigen."

2.3. Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

2.4. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.5. De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies rekening gehouden met de neergelegde medische attesten. Verzoeker toont niet aan dat de analyse van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk of incorrect is. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde op grond van dit advies besluit dat de aanvraag ongegrond is. Het loutere feit dat de conclusie van de ambtenaar-geneesheer verschilt dan die van de door verzoeker bijgebrachte attesten, betekent niet dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

2.6. Wat betreft de kritiek die de verzoekende partij uit op het feit dat de motivering van de bestreden beslissing zich beperkt tot het, minstens gedeeltelijk, tegenspreken van de inhoud van het neergelegde standaard medisch getuigschrift, verwijst de Raad naar het arrest van de Raad van State nr. 207.380 van 15 september 2010, waarin de Raad van State motiveert: *"Dat hierbij evenwel moet worden*

opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten.”

2.7. Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging omdat dit anders in een onbepaald aantal gevallen het geval zou kunnen zijn. Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

2.8. Waar verzoeker de verwerende partij verwijt dat hij nooit onderzocht werd, wordt opgemerkt dat er uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en evenmin uit enige andere wetsbepaling een verplichting voortvloeit in hoofde van verwerende partij of de ambtenaar-geneesheer om de aanvrager zelf te onderzoeken. Het komt daarentegen aan verzoeker zelf toe om zijn dossier zo volledig mogelijk te maken en te actualiseren in functie van zijn aandoeningen en actuele medische toestand. Het kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd dat, uit het voorleggen van een medisch attest van 1 januari 2008 waarin gesteld wordt dat de behandeling 6 maanden tot 1 jaar zou duren, enkel aangevuld met voorschriften, waarvan het laatste dateert van 12 februari 2009, geconcludeerd werd dat de evolutie van de aandoening niet beoordeeld kan worden. Het is evenmin kennelijk onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij documenten en attesten voorlegt waaruit de evolutie van zijn aandoening blijkt, zeker gelet op het feit dat de aanvraag reeds in 2008 werd ingediend. Een schending van demotiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC